

Hammarby-sarja

CARIN GERHARDSEN

VERI VETTÄ SAKEAMPAA

*Tässä on tiukka, erittäin
hyvin kirjoitettu rikosromaan.*
– Skaraborgs Allehanda

DOCENDO

VERI VETTÄ SAKEAMPAA

CARIN GERHARDSEN:

Musta jää (2018, suom. 2019)

Piparkakkutalo (2008, suom. 2020)

Tuhkimotytöt (2009, suom. 2021)

Unilaulu (2010, suom. 2022)

Piirileikki (2011, suom. 2022)

Hyvä haltija (2012, suom. 2023)

Jääkylmät silmät (2013, suom. 2024)

Veri vettä sakeampaa (2014, suom. 2024)

CARIN GERHARDSEN

VERI VETTÄ SAKEAMPAA

Ruotsin kielestä suomentanut Maija Jokimäki

DOCENDO

Ruotsinkielinen alkuperäisteos:

Tjockare än vatten

© Carin Gerhardsen, 2014

Norstedts, Tukholma

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

Suomenkielinen laitos:

© Docendo, 2024

www.docendo.fi

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Kirjan motto, runo *Vattenliljan* s. 5: Carl Snoilsky, *Samlade dikter: första bandet*.

Hugo Gebers Förlag, 1903. Suom. Maija Jokimäki.

Sitaatti s. 17: Crockett Johnson, *Valtteri ja violetti väriliitu*. Suom. Riitta Oittinen.

Pieni karhu, 1999.

Henrik Tikkasen aforismi s. 140, lähde *Dagens Nyheter* tai *Dagbladet*, suom. Maija Jokimäki.

Suomennos: Maija Jokimäki

Kannen kuvat: Shutterstock

Kansi: Justine Florio / Taittopalvelu Yliveto OY

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-382-965-7

Painettu EU:ssa

*Vasten tahtaan vesi pakenee rantaa,
Mutt' aalloillaan liljaa valkeaa kantaa,
Se kertoo syvyyden salaisuuden.*

Carl Snoilsky

Huhtikuu 2012, maanantaiaamu

Vesi oli aina ympäröinyt hänen elämäänsä, Lillemor mietti. Kissat ja vesi. Kissat vedessä, kuolleet kissat, kuolleina vedessä. Hän ei osannut sanoa tarkalleen, mistä se johtui, mutta muisti kyllä, miten se oli alkanut. Tässä hän nyt makasi veden rajassa ja kuunteli aaltojen rauhaisaa liplatusta veneen runkoa vasten. Mahtavan elementin tuttua ääntä. Vesi oli ohjaillut hänen elämäänsä ja tuhonnut samalla niin monen muun elämän.

Kuten Ricke-kissan elämän. Utelias ruskea burmalainen meripihkan värisine silmineen oli houkuteltu Aspuddenista Midsommarkransenin Aprilvägenille, jossa se oli sitten hukutettu sadevesitynnnyriin.

Myös Ricken omistajan elämän. Eläköitynyt valaja päästi silmäteränsä hetkeksi ulos joka ilta ennen nukkumaanmenoa, koska ei enää itse kyennyt ulkoilemaan rollaattoreineen kuin kerran päivässä. Mies oli riittävän yksinäinen jo muutenkin mutta oli nyt menettänyt viimeisenkin rippeen rakkautta, jota elämällä oli tarjota.

Niin, Lillemorille ei ollut vielääkään täysin selvää, miten tähän päädyttiin. Mutta alkusysäyksen hän muisti yhä kuin eilisen. Se tapahtui eräänä kevätpäivänä tasan kolmekymmentä vuotta sitten.

Huhtikuu 1982

Oli sellainen säteilevän kaunis kevätpäivä, kun metsiköt tulivat valkovuokkoja, etelästä palanneet linnut sirkuttivat kuin noiduttuina ja aurinko sai sulaveden kasteleman luonnon kimaltamaan. Lillemor oli kuusivuotias ja istui lapastensa päällä kylmällä kalliolla keksiä pureskellen. Ohut sitruunakreemi piteli yhdessä kahta keksiä, tai vohvelia, niin kuin äiti sanoi. Äiti oli riisunut takkinsa kevätlämmössä ja istui sen päällä. Hän katseli kevyesti laineilevaa vettä ja silitteli kasvavaa vatsaansa. Tor jahtasi pitkämielistä kissaa, joka jokseenkin kärsivällisesti koetti irrottaa häntäänsä nelivuotiaan tiukasta otteesta.

- Tor, anna Trissen olla rauhassa, äiti sanoi väsyneenä.
- Anna sen maata auringossa Lillemorin sylissä.

Lillemor ei oikeastaan ollut hänen oikea nimensä. Hänen nimensä oli Freja, mutta sitä tiesi tuskin kukaan. Sen sijaan hänestä oli tullut Lillemor, ”pikkuäiti”. Kaikki sanoivat, että hän oli kuin ilmetty äitinsä ja vieläpä pikkuvanha tyttö, joka huolehti pikkuveljestään kuin olisi tämän äiti. Nenäkäs, hän kuvasi aikuisena itseään lapsena. Lillemor oli näsäviisas ja nenäkäs lapsi. Torin mielestä hän oli kantelupukki. Mutta ei Lillemor hänelle mitään pahaa halunnut, kantoi vain vastuunsa veljen ja äidin hyvinvoinnista.

Tor ei kuunnellut vaan touhotti edelleen pelottoman maatiaiskissan ympärillä. Äiti huokaisi kuuluvasti ja nousi vaivalloisesti

jaloilleen. Lillemor arveli, että äiti yrittäisi ottaa kissan kiinni, ja nousi itsekin auttamaan.

– Menen tuonne puskaan, äiti sanoi valkovuokkojen suuntaan viittoillen.

– Mitä sinä siellä? Lillemor kysyi.

– Pissaan. Näen teidät kyllä koko ajan.

Sitten äiti kääntyi ja käveli poispäin. Lillemor seurasi häntä katseellaan ja muistaisi ainiaan, miten äiti kyykisteli paju-pensaan varjossa ja hymyili hänelle valkoisen kukkameren keskellä. Kai se kuitenkin oli hymy?

– Mene Lillemorin luo, Tor, niin saat limpparin! äiti huikkasi.

– En halua limpparia, poika vastasi huolettomasti ja jahtasi yhä kissaa kalliolla.

– Tai vohvelin, Lillemor houkutteli. – Minulla on sekä vohveleita että juotavaa. Tule katsomaan.

Tor ei vaivautunut edes vastaamaan vaan loikkasi kuin tiikeri kissan päälle. Trisse pyristeli ja yritti tempoa itsensä irti, mutta nelivuotias oli paitsi vahva myös itsepäinen. Tor oli kietonut kätensä kissan ympärille, eikä hänellä ollut aikomustakaan irrottaa otettaan. Pian hän onnistui nousemaan jaloilleen kiukkuinen kissa sylissään.

– Se raapaisee sinua vielä, Lillemor varoitteli. – Sinä satutat sitä.

Se takuulla piti paikkansa, koska kissa sähisi ja väläytteli hampaitaan, kun se roikkui Torin sylissä kuristuksenomaisessa otteessa takajalat ilmassa killuen.

– Trisse menee uimaan, Tor sanoi ja alkoi päättäväisesti kavuta alas liukasta kalliopaatta.

– Ei, Tor, ei Trisse halua! Älä vie sitä mereen asti, ei se halua!

– En minä mene uimaan, Tor sanoi välinpitämättömästi, hän oli jo aivan vedenrajassa. – Trisse voi uida kissaa.

Sitten hän heitti eläimen kaikilla nelivuotiaan voimillaan lyhyeen ilmalentoon kohti kylmää ja tummaa vettä.

– Äiti! Lillemor huusi. – Äiti! Tor heitti Trissen mereen!

Lillemor ei pannut merkille, missä äiti oli sillä hetkellä ja mitä tämä vastasi, mutta kissa putosi jollain eriskummallisella tavalla jaloilleen vesirajaan kasvot maalle päin. Kallio oli kuitenkin märkä ja epätasainen, ja alastulo näytti kivuliaalta. Kissa koetti surkealla menestyksellä loikata ylemmäs kalliolle. Ehkä sen jalka oli loukkaantunut alastulossa tai Torin kovakouraisessa käsittelyssä, ehkä kallio oli liian liukas tai vesi jäätävän kylmää. Lillemor ei ollut varma syystä, mutta yritys oli onneton, ja kissa näytti alistuvan kohtaloonsa, kun se avuttomana liukui taaksepäin kohti kolkkoa vettä.

Lillemor tunsi kyynelten tulvivan silmiin, kun hän näki rakkaan kissansa katoavan pinnan alle. Ohikiitävän hetken hän mietti, kiirehtisikö veteen ja yrittäisi saada kissan kiinni, mutta sitten hän kuuli takanaan kumisaappaat kosteassa maassa ja tajusi, että äiti oli matkalla selvittämään tilannetta.

– Äiti! hän huusi suoraa kurkkua. – Trisse!

Sanat toistuivat kerta toisensa jälkeen, kun äiti juoksi kallion poikki ja kissa ilmestyi pintaan, katosi ja ilmestyi taas. *Hänen* takiaan äiti syöksyi empimättä liukkaalla kalliolla pelastamaan *hänen* rakkaan lemmikkinsä, sitä Lillemor ei unohtaisi milloinkaan. Sitä hän ei liioin unohtaisi, miten toivo syytyi hänen sisimmässään, kun kissa ilmestyi pärskien pintaan samalla hetkellä, kun äiti ampaisi viimeisen pätkän merta kohti. Vasta myöhemmin Lillemor ymmärsi, että viimeinen ja vaarallisin syöksy kalliota pitkin ei ollut tarkoituksellinen, vaan äiti liukastui. Kun äiti meni jalat edellä veteen, Lillemor ajatteli, että hänen äitinsä oli sankari, joka hyppäsi jopa jääkylmään veteen, jotta Lillemor lopettaisi itkemisen. Kun pää osui kallioon vaimeasti tömähtäen, Lillemor toivoi vain, ettei se tehnyt liian kipeää, ja rukoili Jumalalta, että Trisse nousisi pintaan vielä yhden kerran, että äiti saisi siitä otteen. Äiti kului selällään silmät kiinni lähellä rantaa, ja kissa katosi pinnan alle viimeisen kerran.

Tor oli nyt rauhoittunut ja seiso i ääneti veden ääressä katso-
massa, kun hänen äitinsä upposi. Lillemor katsoi kissan perään.
Kun tytölle valkeni, että myös äiti oli kadonnut syvyyksiin, oli
jo liian myöhäistä. Lillemor vajosi parkuen kalliolle ja kietoi
kädet polviensa ympärille irrottamatta katsettaan merestä. Hän
toivoi, että vielä tapahtuisi ihme. Tor seiso i liikkumatta hänen
takanaan ja teki samalla tavalla. Niin Lillemor oletti. Koska pie-
nen ikuisuuden jälkeen Tor kääntyi siskonsa puoleen. Veljen
katse tihkui silkkaa inhoa, kun tämä sanoi:

– Kanteleminen on rumaa.

Sitä totuutta Lillemor tulisi kantamaan mukanaan loppu-
elämänsä. Jos se oli totuus – riippui, miten asiaa katsoi. Mutta
useammin kuin kerran hän tulisi huomaamaan, että oli uhka-
rohkeaa puhua ohi suunsa. Tästä lumoavan kauniista huhti-
kuun päivästä alkaen.

Maanantain ja tiistain välinen yö 2012

– Ei hätää, olen tulossa salilta... Auki vuorokauden ympäri. Minä... Aivan, hoidan sen... Lauantaina? Silloin en valitettavasti ehdi. Teen puolikkaan työpäivän ja sitten minut on kutsuttu... Niinkö? Ei, ei se Kajsa... Aiotko? Onpa kiva! Helena ja minä näimme sen viime viikolla... Ei, se oli tyyliin viime jouluna... Joka toinen tiistai...

Nainen jatkoi puhumista ja kääntyessään ympäri hän huomasi, että mies oli kadonnut. Tämä oli varmaankin kääntynyt oikealle Lotterivägenille, mikä antoi hänelle tilaisuuden pysähtyä hetkeksi. Vasta kun nainen varmistui, että häntä ei huomattu, hän vaikeni, laski salikassin märälle asfaltille ja työnsi puhelimen takaisin taskuunsa. Hän soi itselleen pienen hengähdystauon, tutki puolikuun editse lipuvia harso-pilviä Hägerstensåsenin yllä ja nautti yksinäisyydestä. Tässä hetkessä yksinäisyys oli tervetullutta, tavallisesti ei. Vaikka yö oli kylmä, ilmassa oli kevään tuntua, ja tuuli toi tuoksuja luonnosta, joka oli uinunut jo niin pitkään. Mutta vehreys ei ollut ainut, joka heräsi eloon tähän aikaan vuodesta, vaan myös ihmiset olivat heräämässä talvihorroksestaan. Pian he taas pukeutuisivat kevyesti ja istuskelisivat Tukholman lukuisilla terasseilla. Hänelle se ei tuonut mitään hyvää. Ei hänen kanssaan istuttu intiimisti kahvipöydässä iltapäivä-auringossa.

Joten nainen lähti taas matkaan ja nosti painavan kassin tällä kertaa toiselle olalle. Ylitti aution Sparbanksvägenin ja käveli pätkän takaisin päin. Kääntyi oikealle näennäisen vauraalalle Förskottsvägenille ja katseli samalla kolmikerroksisia taloja molemmilla puolilla. Vanhoihin vuokrataloihin oli tehty asumisoikeusasuntoja, joiden julkisivut oli rapattu keltaisiksi tai punaisiksi, parvekkeet vuorottelivat vihreinä ja punaisina. Kaikissa ikkunoissa oli pimeää, vain yksittäiset yövalot kajastivat. Niin saattoi odottaakin, koska kello oli vasta kolme. Tähän aikaan suurin osa tämänkaltaisen asuinalueen asukkaista nukkui ennen seuraavaa työpäivää.

Valppaana nainen jatkoi kulkuaan kadun vasemmalla puolella kohoavien talojen välistä. Piha oli huoliteltu. Siellä oli jätteenlajittelupiste, vihreää nurmea ja happomarjapensaita. Ovelle johti haravoitu sorapolku. Nainen hiipi talon takana häämöttävää metsikköä kohti ja vilkuili ympärilleen – ei ristin sielua. Sieltä erään talon päädystä hän löysi etsimänsä. Talon nurkassa, parin metrin korkeudelle päättyvän syöksyputken alla nökötti sadevesisäiliö. Tilava muovitynnyri oli täynnä likaista vettä miltei piripintaan. Nainen laski kassin maahan ja vilkuili ympärilleen vielä viimeisen kerran ennen kuin kumartui ja avasi vetoketjua niin paljon kuin pystyi. Kun hän oli avannut kaksi kerrosta muovipusseja, hän työnsi kätensä pussiin, veti eläimen varovasti ulos ja laski sen maahan kassin viereen. Hän silitti hellästi mustaa turkkia, nosti kissan ylös ja laski sen huolellisesti sadevesitynnyriin kuono ja valkeat etutassut edellä.

– Anna anteeksi, kisuli, nainen kuiskasi. – Mutta et tunne mitään.

Gisela Bohn oli tavalliseen tapansa herännyt varhain. Jo monta vuotta hän oli noussut neljältä aamulla. Hän ei ollut aivan varma, johtuiko se vanhasta niskavammasta vai siitä, että hän kantoi melkein koko maailman huolia harteillaan.

Arvatenkin syytä oli molemmissa. Niskassa ja selässä kalvoi jatkuva kipu, ja asiakas toisensa jälkeen vuodatti tuskaansa hänen vastaanotollaan. Mutta jo aikaa sitten Gisela oli tyytynyt ajatukseen, ettei pystynyt nukkumaan kuin neljä tuntia yössä. Sen sijaan hän oli pyhittänyt varhaisten aamutuntien verrattoman rauhan pitkälle hellivälle kylvyille ja piti piilevät huolet aisoissa lukemalla hyvää kirjaa. Eikä niin pahaa, ettei jotain hyvääkään. Myötätuntonsa ansiosta hän oli varsin arvostettu psykologi, ja maltillisen unentarpeensa ansiosta hän oli ainoan tyttärensä ainoan tyttären varsin arvostettu lapsenvahti.

Saga oli viisivuotias ja asui nyt muutaman päivän mumminsa luona Svedmyrassa, kun hänen vanhempansa juhlistivat 10-vuotishääpäiväänsä New Yorkissa. Saga oli eläväinen ja utelias lapsi, joka saattoi kaatua sänkyyn jo seitsemältä illalla. Tyttö nukkui ensin rauhallisesti monta tuntia, mutta pikkutunneilla tämä näki paljon unia ja saattoi silloin puhua unissaan. Usein tyttö nousi istumaan sängyssään ja lausui silloin äärimmäisen selkeitä mutta samaan aikaan tyystin käsittämättömiä litanioita. Psykologina ja Sagan mummina Giselalla oli kenties muita parempi taito ymmärtää tytön käytöstä, mutta edes hän ei kyennyt ymmärtämään kuin yksittäisiä katkelmia.

Tällä kertaa Saga oli tavallisuudesta poiketen tullut levottomaksi jo ennen puoltayötä ja vääntelehtinyt sängyssään, kun sanat suorastaan pulppusivat hänestä. Gisela oli käynyt katsomassa häntä monta kertaa. Kerran tyttö oli seissyt keskellä vierashuoneen lattiaa ja näennäisen tietoisesti viittoillut vimmatusti. Samaan aikaan tyttö keskusteli joko itsensä, mumminsa tai jonkun kuvitteellisen kolmannen osapuolen kanssa jostain käsittämättömästä. Gisela todisti speaktaakkelia ristiriitaisin tuntein. Näky oli eittämättä hupaisa, mutta oli aina ikävää seurata ihmistä, joka ei ollut oma itsensä. Tällä kertaa Gisela joutui myöntämään, että oli osasyllinen. Hän oli ottanut esille vanhan lapsuuden klassikon ja lukenut tyttärentyttärelleen iltasaduksi Crockett Johnsonin kirjan *Valtteri ja violetti*

väriliitu. Se oli ihana pieni kuvakirja 1950-luvulta, koko maailman rakastama. Gisela avasi kirjan vihan ja rakkauden sekaisin tuntein sekä silloin että nyt. Kirja oli mestariteos, mutta oliko se lastenkirja? No jaa... Gisela oli aina ajatellut, että kirja oli kamala ja inhottava. Herätä nyt keskellä yötä ja lähteä tyhjiin maailmaan vain väriliitu seuranaan – voisiko se olla mikään muu kuin painajainen? Hän ei ollut koskaan saanut kokemukselleen ymmärrystä lapsilta eikä aikuisilta. Ennen tätä hetkeä kenties, mikäli pikku-Saga jakoi hänen käsityksensä.

Näitä Gisela mietti, kun hän kömpi sängystään ennen aamuneljää. Saga oli lopulta päätynyt hänen viereensä nukkumaan ja uinui suloisesti. Gisela toivoi, että levottomasta yöstä huolimatta tai kenties sen ansiosta uni maittäisi tytölle yhtä hyvin siihen saakka, kun oli aika herätä. Gisela itse ei päässyt yli karmeasta tunteesta, että oli yksin suuressa ja vieraassa maailmassa aivan kuin Valtteri. Yleensä ajatus tuntui mukavalta, jos ei päiväsaikaan niin ainakin näinä siunattuina aamun tunteina. Nyt hän oli kuitenkin herännyt tunteeseen, että oli Valtterin maailmassa, yksin autiolla tiellä tyhjien kerrostalojen ja kohtalokkaiden puiden keskellä kuun kylmässä hohteessa.

Hän hiipi huoneesta hiljaa, ettei herättäisi Sagaa, mutta jätti oven varmuuden vuoksi raolleen, että kuulisi tytön, jos jotain tapahtuisi. Pilkkopimeässä hän tassutteli portaat alas ja jatkoi aulan ja olohuoneen poikki keittiöön. Huone oli väriltön katuvalon vaimeassa kajossa. Puiset tuolit keittiönpöydän ympärillä näyttivät tuomitsevilta itsevaltiailta korkeine suorine selkineen, astiankuivaustelineen ääriiviivat piirtyivät niin heikkoina, että sitä olisi voinut luulla vaanivaksi eläimeksi. Keittiön nurkka ikkunan vieressä oli täydellisessä pimeydessä, lehtikorista lattialla ja seinähyllystä keittokirjoineen muodostui kookas uhkaava hahmo. Gisela Bohn ei pelännyt pimeää, mutta rauhaton yö ja pienen Valtterin väriliidulla piirtämä pelottava maailma olivat kaivautuneet hänen katkonaisiin uniinsa ja juurtuneet hänen mieleensä. Hän oli yksin maailmankaikkeudessa,

jossa oli pelkkää tyhjyyttä ja varjoja, eikä hän pitänyt tunteesta lainkaan. Juuri kun Gisela aikoi sytyttää valon tiskipöydän ylle, hän arveli kuulleensa äänen olohuoneesta. Vai kuuluiko se aulasta?

Yläkerrasta se varmasti kantautui. Sagaa oli häirinnyt, että Gisela lähti makuuhuoneesta – tyttö kaipasi mumminsa lämpöä ja turvaa. Sytyttämättä valoja Gisela poistui keittiöstä ja käveli taas olohuoneen ja aulan poikki. Hän vilkaisi ulko-ovea, mutta se oli suljettu, ja kaikki näytti olevan kohdallaan. Kun hän tarttui porraskaiteeseen ja astui ensimmäiselle portaalle, hän kuuli taas saman äänen. Takaapäin se kuului, hän uskoi. Hän kääntyi ympäri, mutta silmät eivät onnistuneet erottamaan mitään tutusta poikkeavaa. Hän siirsi katseen aulasta olohuoneen pimeyteen. Tuntui kamalalta olla yksin autiossa maailmassa, mutta vielä kamalampi oli hiipivä tunne siitä, ettei ollut yksin. Hän seisoi liikkumatta ja pidätteli hengitystä. Ei liikettä, ei ääniä. Tai sittenkin, nyt se kuului taas. Mutta tällä kertaa hän oli varma, että ääni kuului yläkerrasta. Kun katse osui tummaan hahmoon ylimmällä portaalla, hän säpsähti.

– Mummi, mitä sinä teet? pikku-Saga kysyi.

Hemmetin Valteri, Gisela mietti. Ei koskaan enää.

– Oletko hereillä, kultapieni? Sinun on vielä aivan liian aikaista herätä.

– Kuulin ääniä.

– Minä se vain olen, ajattelin mennä kylpyyn, Gisela sanoi noustessaan portaita.

– Onko nyt yö?

– Kyllä, nyt on vielä yö. Sinun täytyy palata nukkumaan, että jaksat mennä muutaman tunnin päästä päiväkotiin.

– Mikset sinä nuku?

– Vanhempana sitä ei enää nuku yhtä pitkään. Niin se vain on.

Hän juoksutti kättään rakkaan tyttärentyttärensä unenpörröisten hiusten läpi ja johdatti tämän lempeästi takaisin

makuuhuoneeseen ja sänkyyn. Hän toivoi, että sänky kelpaisi, vaikka hän ei enää maannut vieressä.

- Mummi, keitätkö sinä kahvia?
- En ihan vielä, mutta...
- Ei kun voitko keittää nyt.
- Kuinka niin?
- Se tuoksu niin hyvältä.
- Nukutko sitten hyvin?
- Mm.
- Kuppi kahvia voisi toisaalta olla paikallaan.

Gisela suukotti tyttöä otsalle ja istui hetken sängyn laidalla silittelemässä tämän poskea, kunnes hengenvedot syvenivät. Silloin hän hiipi taas huoneesta keittiöön, missä hän sytytti valon tiskipöydän ylle ja käynnisti kahvinkeittimen. Kahvi saisi odottaa, kunnes hän olisi käynyt kylvyssä, mutta hänen oli pakko myöntää, että jo sen tuoksu teki maailmasta paremman paikan. Keittiön valaistuksen sokaisemana hän käveli väristen aulaan, nyt ripeämmin askelin. *Valtteri piirsi polun ja teki siitä aivan suoran, jottei eksyisi*, hän mietti ja pakotti itsensä olemaan vilkuilematta oikealle ja vasemmalle olohuoneessa. Aulan pimeydessäkään hän ei katsonut ympärilleen, kun avasi oven alakerran kylpyhuoneeseen. Hän sytytti valot ja kumartui avaamaan kylpyammeen hanan. Valuvan veden läpitunkeva ääni särki jännittyneen hiljaisuuden. Mielessään Gisela näki itsensä tikku-ukkona punainen liitu kädessään. Hän piirsi kaksi geometristä sylinterin muotoa valkoiselle taustalle. Niistä muutamia nopeita viivoja eri suuntiin. Säteitä. Valoa. Sen alle vaakaviivoja, jotka ristesivät pystyviivojen kanssa: neliöitä vieri viereen yksinkertaiseksi ruudukoksi. Kaakeleita. Valkoisia kaakeleita. Sitten taustaa vasten suorakaiteen, jolla oli selkeämmät ääriviivat. Vaakatasoisen suorakaiteen valkoisille laatoille. Toiseen päähän ylösalaisin käännetyn L-kirjaimen, jonka kulmat oli pyöristetty ja josta virtasi säteitä. Lisää valoa? Ei, vettä. Mitä siitä syntyi?

Loisteputki. Valkoinen laveri valkoisen kaakeliseinän edessä. Vesihana. Kaikki oli valkeaa, seassa hieman punaista.

Ruumiinavauspöytä.

Ryhdistäydypäs nyt. Tavallinen kylpyamme tavanomaisessa kylpyhuoneessa. Mutta ensimmäistä kertaa hänellä ei ollut pienintäkään halua asettua siihen.

Miltei korvia huumaava ääni kaikui seinissä juoksevan veden ja emalin kohdatessa. Gisela nousi ylös, ja jotta tyttö ei heräisi, hän sulki oven ammeen täyttämisen ajaksi. Ääni hermostutti häntä tavalla, johon hän ei ollut tottunut. Hermot tuntuivat olevan pinnassa, ja Gisela halusi päästä siitä pian eroon. Mutta hän malttoi mielensä ja sieti meteliä ja tukalaa oloa. Hän riisui yöpaidan ja alushousut, viikkasi ne ja pani siistiin pinoon penkille. Hän asettui peilin eteen ja katseli kurttuista kuusikymmentäyksivuotiasta. Hän oli hieman liian laiha ja kalpea – selkeitä merkkejä siitä, että jokin liian raskas oli painanut häntä turhan pitkään. Huolellisesti hän harjasi pitkät harmaat hiuksensa, joita oli itsepäisesti kieltäytynyt värjäämästä niinä vuosina, kun ne olivat jo menettäneet loistonsa ja tummanruskean värinsä. Vuosikymmenten kokemuksella hän kokosi hiuksensa yhteen käteen ja kietoi ne toisella kädellään paksuksi ja täydellisen muotoiseksi nutturaksi päälle. Hän puhdisti hiusharjan vasemmalla kädellään ja heitti kourallisen hiuksia vessanpönttöön. Vesi kylpyammeessa oli vihdoinkin noussut toivotulle tasolle.

Hän sulki hanan, avasi kylpyhuoneen oven ja kuunteli. Ei kuulunut ääntäkään, tyttärentytär oli vihdoinkin rauhoittunut yläkerrassa – oli syynä sitten kahvin tuoksu tai silkka uupumus rankan yön jäljiltä. Gisela jätti oven auki ja astui ammeen lämpimään veteen. Epämääräinen vastenmielisyyden ja yksinäisyyden tunne kouraisi yhä häntä. Hän laskeutui kyykkyyn, tarttui ammeen laitoihin ja liukui sitten varovasti ammeeseen, jotta iho ehtisi tottua lämpimään veteen. Hän henkäisi syvään ja sulki silmänsä hetkeksi, kun kipu väistyi.

Kun hän avasi ne taas, syynä oli lukon naksahdus.

Giselan ja kylpyhuoneen suljetun oven välissä seisoivat yhtäkkiä vanhempi versio hänestä. Se oli hänen ensiajatuksensa. Toinen oli se, että mustiin pukeutuneella naisella pitkin harmaaine hiuksineen oli pelottava noidan naamio. Kauhuhuone tempasi hänet otteeseensa ja kuristi kurkkua niin, että hän lakkasi hengittämästä. Silmät selälleen rävähtäneinä Gisela istui kylpyammeessa kuin kivettyneenä eikä kyennyt ajattelemaan tai päästämään ääntäkään. Ikuisuudelta tuntuva hetken päästä karmiva hahmo otti askeleen hänen suuntaansa. Gisela ei hievahtanutkaan. Toinen askel häntä kohti, ja hän lamaantui täysin kauhusta. Vasta kolmannella ja viimeisellä askeleella ajatukset alkoivat seljettä.

Hän kuolisi.

Nyt Giselalle kirkastui, että tämä oli hänen viimeinen hetkensä maan päällä. Hänen edessään oli vain hirvittävä ja tuskallinen kuolema, ja pikku-Saga löytäisi hänen ruumiinsa. Kauhustuttava ajatus sai kehon heräämään lamaannuksesta, ja Gisela yritti ylös ammeesta kaikilla voimillaan. Mutta tunkeilija oli jo hänen päällään. Kaksi vahvaa kättä painoi hänen hartioitaan, ja Gisela oli voimaton, kun hänet työnnettiin takaisin ammeeseen. Hän ei ehtinyt päästää ääntäkään, kun hän jo makasi selällään ja hänen rintakehäänsä painettiin voimalla alaspäin. Aluksi hän yritti potkia itsensä vapaaksi, mutta hänen lohduttomat yrityksensä eivät johtaneet mihinkään, kun koko ylävartalo oli veden alla. Lopulta hän antautui, antoi kehon levätä ja syleili lähestyvää kuolemaa. Vasta silloin, kun elämä alkoi valua hänestä ja vesi seisoivat liikkumatta hänen yllään, hän huomasi hymyn.

Gisela Bohn oli loppen uupunut ja näkymä kylpyveden läpi sumea, mutta Kuoleman silmissä leikkitteli epäilemättä ivallinen hymy.

Kun Saga astui ylimmälle rappuselle, hän kuuli kylpyhuoneen oven sulkeutuvan alhaalla. Hän oli nukkunut pitkän tovin, vaikka siltä ei tuntunutkaan, ja sillä aikaa mummi oli jo käynyt kylvyssä. Onpa harmi. Saga oli aikonut kysyä, voisivatko he kylpeä yhdessä. Kun hän laskeutui portaat varovasti yksi kerrallaan käsi kaiteella, ettei kompastuisi pimeydessä, hän kuuli mummin askeleet alakerrasta. Mummi käveli kylpyhuoneesta aulaan ja otti avaimet lipaston päältä ennen kuin jatkoi ulko-ovelle. Saga arveli, että mummi aikoi ulos hakemaan lehden, kuten tällä oli tapana. Kun Saga oli laskeutunut portaat ja hän seisoj paljasjaloin kylmällä kivilattialla, hän saattoi erottaa mumminsa hämärässä oven edessä. Ulko-oven pienestä ikkunasta etsiytyvä valonsäde valaisi mummin pitkiä hiuksia.

– Mummi, onko nyt aamu? Saga kysyi. – Mennäänkö me päiväkotiin?

Taas yksi rauhallinen yö lähestyi loppuaan. Oli yhä miltei tyyntä, ja vain silloin, kun jokin yön harvalukuisista aluksista lipui ohi, vene kallistui hieman ja sai kiinnitysköyden pitämään valittavaa ääntä.

Lillemor ei tiennyt, vihasiko vai rakastiko vettä. Se oli tehnyt hänelle paljon pahaa mutta ei pelottanut häntä vähääkään. Vedessä hän tunsj olevansa kuolematon. Varhainen kokemus veden voimista ei ollut pelästyttänyt häntä vaan kehottanut taistoon. Hän ei koskaan aikonut joutua sen uhriksi, siltä voisi puolustautua. Jos vesi oli uhkaava, siitä pysyttiin kaukana, ja jos se ei onnistunut, oli vain oltava valmiina. Ja Lillemor oli harjoitellut. Hän oli harjoitellut uimaan nopeasti, pitkälle ja ennen kaikkea pidättelemään hengitystä veden alla. Lapsena hän oli kuullut tarinoita eteläisen pallonpuoliskon helmenkalastajista, jotka pystyivät olemaan veden alla yli seitsemän minuuttia. Noina minuutteina he uivat syvälle veteen ja palasivat ylös menettämättä tajuntaansa. Hän ei ollut koskaan itse pyrkinyt

Voiko menneisyydestään vapautua?

Sarja tapettuja kissoja, jotka on sijoitettu huolellisesti veden ääreen, herättää tunteita Tukholman eteläisissä esikaupungeissa. Conny Sjöbergin tiimi saa kuitenkin tärkeämpää ajateltavaa, kun arvostettu psykologi löydetään hukkuneena ja silvottuna omasta kylpyammeestaan.

Tutkimukset saavat uuden käänteen, kun mies putoaa kaksikymmentäviisi metriä auton tuulilasiin. Jäljet viittaavat julmien tekojen sarjaan, ja lopulta Hammarbyn poliisille valkenee, että uusi katastrofi on aivan nurkan takana. Murhatut kissat olivat vasta alkua odottamattomien tapahtumien ketjulle, jonka yhteinen nimittäjä on äkillinen kuolema. Veri ja vesi.

Veri vettä sakeampaa on seitsemäs osa Carin Gerhardsenin menestyksekkäässä Hammarby-sarjassa. Se kertoo demoneista, jotka jahtaavat meitä läpi elämän.

”Juoni on älykäs, käännteitä on paljon, ja kun luulet tietäväsi, miten eri palaset liittyvät toisiinsa, käy ilmi, että olet täysin väärässä. Luojan kiitos.”
– Norran

Ruotsalainen **Carin Gerhardsen** julkaisi ensimmäisen romaaninsa vuonna 1992. Gerhardsenilta on aiemmin julkaistu suomeksi rikosromaanin *Musta jää* sekä Hammarby-sarjan edelliset osat *Piparkakkutalo*, *Tuhkimotyöt*, *Unilaulu*, *Piirileikki*, *Hyvä haltija* ja *Jääkylmät silmät*.

Apple/iTunes nimesi *Veri vettä sakeampaa* -rikosromaanin parhaaksi ruotsalaiseksi kaunokirjalliseksi teokseksi vuonna 2014, ja se voitti samana vuonna parhaan rikosromaanin Stora Audiobokspriset -palkinnon. Hammarby-dekkarisarja on käännetty 25 kielelle ja myynyt yli 3 miljoonaa kappaletta maailmanlaajuisesti.

ISBN 978-952-382-965-7

9 789523 829657

KL 84.2

Kansi: Justine Florio /
Taitepalvelu Yliveto Oy

www.docendo.fi

DOCENDO

MIX
Paperi | Tukee
vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394